

Arrest

nr. 136 777 van 22 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2014.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014 in plaats van 11 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Kameroens staatsburger te zijn. Uw stam is Kissam en u bent afkomstig uit Bamenda. U verklaart dat u was gehuwd met (F.E.), met wie u twee zonen kreeg. Uw echtgenoot overleed echter. Na het overlijden van uw echtgenoot, moest u naar zijn geboortedorp, Kembong Village, voor de begrafenis. De dorpsgenoten van uw man beschuldigden u van moord op uw echtgenoot, zij geloofden immers niet dat uw man zomaar in zijn slaap kon overleden zijn. Daarom moest u een dag lang met zijn dode lichaam in een kamer verblijven. Als u die dag zou overleven, betekende dat dat u toch onschuldig

was. Als u zou overlijden, was u schuldig aan de moord op uw man. U overleefde de dag en de volgende dag werd uw man begraven.

U bleef nog wat langer in het dorp en toen de volgende dag een familiebijeenkomst plaatsvond, kwam u te weten dat u volgens de tradities van het dorp met de jongere broer van uw man zou moeten trouwen en dat u zou moeten worden besneden. Dit werd door de traditionele associatie van het dorp, "Namkwe", beslist. U werd hierdoor heel bang, omdat u al veel verhalen had gehoord over vrouwen die doodbloeden door een besnijdenis. U werd echter onmiddellijk meegenomen en op een houten bed gelegd. Omdat u op dat moment menstrueerde, kon men u niet besnijden, waardoor de besnijdenis werd uitgesteld.

De volgende dag ging u naar de markt. Daar ontmoette u zuster (F.) aan wie u uw verhaal vertelde. Zij maakte zich erg ongerust over u en besloot u te helpen. Ze nam u mee naar Yaoundé waar u enkele dagen bij Eveline, een vriendin van zuster (F.), kon verblijven. Toen u de vierde dag dat u bij Eveline verbleef water ging halen, kwam u twee mannen tegen. Zij bleken op de hoogte van uw vlucht uit Kembong Village en wilden u vastgrijpen. Verschillende omstaanders kwamen rond jullie staan en er werd veel getrokken en geduwd. U slaagde erin te ontsnappen en belde zuster (F.) op. Zij bracht u naar Douala en vertelde u dat ze u naar het buitenland probeerde te krijgen.

Uiteindelijk bent u op 10 februari 2012 vanuit Douala per vliegtuig naar België vertrokken. Op 13 februari 2012 hebt u hier asiel aangevraagd. In België kreeg u nog twee dochters met twee verschillende mannen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw Kameroens paspoort, de geboorteakte van uw dochter (K.B.N.F.) en een kopie van de identiteitskaart van haar vader, de geboorteakte van uw dochter (M.S.-n.) en een kopie van de identiteitskaart van haar vader en een medisch attest.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst bent ontvlucht omwille van problemen met de dorpsgenoten van uw overleden echtgenoot. Volgens hun traditie moet u als weduwe huwen met de broer van uw overleden echtgenoot en moet u worden besneden. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd uw relaas en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst werden enkele flagrante tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen bij het CGVS en uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Bij de DVZ verklaarde u namelijk meermaals dat u zowel door de dorpelingen als door de politie werd gezocht (CGVS Vragenlijst, rubriek 8; DVZ Verklaring, rubriek 35) en zei u dat u ook werd gearresteerd (CGVS Vragenlijst, rubriek 3.1). U opende het gehoor bij het CGVS echter met de verklaring dat u enkel door de dorpelingen werd gezocht en verklaarde dat u bij de DVZ nooit had gezegd dat u door de politie werd gezocht (CGVS p.2). Wanneer u vervolgens werd gevraagd waarom dat bij de DVZ dan anders werd genoteerd, verklaarde u dat er misschien een misverstand was. U zei ook dat de medewerker van de DVZ benadrukte dat het interview in het Kissam, uw lokale dialect, moest, terwijl u het interview zelf liever in het Engels wilde doen (CGVS p.13,14). Dit blijkt echter geenszins uit uw verklaringen bij de DVZ. U verklaarde er immers dat u zelf liever in het Kissam wenste geïnterviewd te worden, omdat uw Engels redelijk is, maar niet perfect (CGVS Vragenlijst, rubriek 8). Dat uw verklaring om de tegenstrijdigheden met betrekking tot de vervolging door dorpelingen en al dan niet door politiemannen te verklaren op zich tegenstrijdig is, kan niet worden aanvaard. Bovendien verklaarde u niet slechts eenmalig dat u in Kameroen ook door de politie werd gezocht, maar gaf u dat op verschillende momenten aan, zoals hierboven reeds aangegeven. Daarenboven moet worden benadrukt dat uw verklaringen u bij de DVZ na afloop van het interview werden voorgelezen en dat u deze ter akkoord hebt ondertekend. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft aldus staande, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds ernstig wordt ondermijnd.

Wat uw vraag voor een Kissam-tolk betreft, moet worden aangehaald dat het CGVS hieromtrent wel degelijk navraag heeft gedaan, zoals ook blijkt uit het administratief dossier. Aangezien deze taal echter slechts door 0.03% van de Kameroense bevolking wordt gesproken, was het uitgesloten om een dergelijke tolk te vinden en werd het interview dus in het Engels gedaan. Op geen enkel moment bleek echter dat u niet in staat zou zijn een interview in het Engels af te leggen, ook u gaf zelf niets in die zin aan, integendeel, u verklaarde dat u liefst in het Engels werd geïnterviewd (CGVS p.13,14).

Naast de tegenstrijdigheden over de actor van vervolging, zijnde de dorpelingen en/of de politie, bleek u ook incoherent over de persoon die u heeft ingelicht over de dorpsradities van uw man. Bij de DVZ verklaarde u namelijk expliciet dat de oom van uw echtgenoot u na de begrafenis zei dat u zou worden besneden en uitgehuwelijkt aan de broer van uw overleden man (CGVS Vragenlijst, rubriek 5). Bij het CGVS verklaarde u echter dat het hoofd van Namkwe u dat had verteld. U zei dat u die man niet kende, u wist enkel dat hij een oude man was, dat hij groot was en dun (CGVS p.20). Wanneer u met uw eerdere verklaringen werd geconfronteerd, verklaarde u dat de oom van uw man ook in de traditionele

associatie zat, maar dat hij niet degene was die u over de tradities had ingelicht. U verklaarde dat u de oom van uw man bij de DVZ had vermeld als antwoord op de vraag van de interviewer of iemand van de familie van uw man in de associatie zat (CGVS p.20). Aangezien dit geenszins blijkt uit uw verklaringen bij de DVZ, is dit niet afdoende om de tegenstrijdigheid op te heffen. Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig aangetast.

Ook tijdens het interview bij het CGVS legde u tegenstrijdige verklaringen af. Wanneer u immers werd gevraagd met wie u precies zou moeten trouwen, verklaarde u plots dat u niet had gezegd dat u met iemand moest trouwen, u was namelijk met uw man getrouwd. Er werd u vervolgens nogmaals ter bevestiging gevraagd of u dus alleen maar zou worden besneden, waarna u bevestigend antwoordde (CGVS p.20). U werd hierna gewezen op uw eerdere verklaringen over een gedwongen besnijdenis én een gedwongen huwelijk, waarna u zich deze eerdere verklaringen weer bleek te herinneren zei: “Juist ja, Dat zei ik. Maar ik ben er niet mee getrouwd” (CGVS p.20). Dit kan echter bezwaarlijk als verschoningsgrond voor de vastgestelde tegenstrijdigheid worden beschouwd, waardoor opnieuw geraakt wordt aan uw geloofwaardigheid.

Verder moet er op worden gewezen dat uw verklaringen over uw gedwongen besnijdenis en uw daaropvolgende ontsnapping weinig plausibel overkomen. U verklaarde namelijk dat er bij de besnijdenis – die uiteindelijk werd uitgesteld omdat u menstrueerde – vijf vrouwen en drie mannen aanwezig waren. U verklaarde dat die drie mannen daar waren om te verzekeren dat u niet zou ontsnappen (CGVS p.16). Dat u vervolgens echter verklaart dat u, nadat de besnijdenis werd uitgesteld, helemaal niet werd vastgebonden, zomaar werd vrijgelaten en u zelfs wat kon gaan wandelen op de markt (CGVS p.17), is in dit kader dan ook weinig waarschijnlijk. Dat de dorpelingen het eerst noodzakelijk leken te vinden om u met drie extra mannen te bewaken tijdens de besnijdenis, maar u daarna zomaar zonder enige bewaking naar de markt lieten gaan, is niet aannemelijk. Uw weinig plausibele verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts kan worden opgemerkt dat uw houding bezwaarlijk te rijmen valt met een ernstige vrees voor vervolging. U verklaarde namelijk, ondanks een ernstige vrees voor uw leven – u dacht immers dat u zou doodgaan door die besnijdenis, want u had al vaak gehoord dat mensen daardoor doodbloeden (CGVS p.18) – dat u helemaal niet wilde ontsnappen uit het dorp, u verklaarde dat u zich had opgeofferd en u dus geen keuze had (CGVS p.19). U zei dat u ook helemaal geen plan had om Kameroen te verlaten, maar dat zuster (F.) u heeft geholpen (CGVS p.21). Mocht u haar niet zijn tegengekomen op de markt, zou u niets hebben gedaan en gewoon in het dorp zijn gebleven (CGVS p.17). Echter, als u werkelijk een dergelijke vrees voor u leven had als u verklaart, is het weinig aannemelijk dat u niet uit eigen beweging zou zijn proberen te vluchten. Zeker als u er uitgebreid de kans toe had toen u onbewaakt op de markt rondwandelde. Dat u enkel maar bent weggegaan omdat u zuster (F.) tegen het lijf liep en u dat anders niet had gedaan, is zeer opvallend en bevestigt verder het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas.

In verlengde hiervan moet worden toegevoegd dat ook de reisweg, zoals die door u werd verklaard, niet geloofwaardig is. U verklaart met een vals paspoort te hebben gereisd dat u van zuster (F.) zou hebben gekregen, maar u blijkt daar helemaal niets over te weten. U verklaart dat u een Belgisch paspoort had gekregen, maar u weet niet welke foto daarin stond, welke naam in het paspoort werd gebruikt en of er een visum in dat paspoort stond (CGVS p.8,9,10). U zegt dat u dat document gewoon van zuster (F.) had gekregen en dat zij u had gezegd dat u het niet mocht openen. U hebt dat dan ook niet gedaan, u was er zelfs niet nieuwsgierig naar (CGVS p.10). Ook bleek u niet te weten hoeveel uw reis naar België precies heeft gekost (CGVS p.9). Dit is echter allen weinig aannemelijk. Dat u zo weinig op de hoogte bent van de reisdocumenten die u hebt gebruikt voor een clandestiene reis en de kostprijs van die clandestiene reis, is, gezien het risico dat u loopt door zo'n reis te maken, niet acceptabel. Hierdoor heeft het CGVS gegronde redenen om te vermoeden dat u uw originele reispaspoort, waarvan u verklaart dat u het bent kwijtgeraakt (CGVS p.7), bewust voor het CGVS achterhoudt om daarin vervatte informatie over eventueel uitgereikte visa of het moment of tijdstip van uw vertrek uit uw land van herkomst verborgen te houden. Deze vaststelling ondermijnt alweer uw algemene geloofwaardigheid.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. De kopie van uw internationaal paspoort, de geboortektes van uw dochters en de kopieën van de identiteitskaarten van hun respectievelijke vaders bevatten louter persoonsgegevens over u, uw dochters en hun vaders. Deze worden dan ook niet betwist. Uit het medisch attest van 15 juli 2014 blijkt dat u niet bent besneden, ook dit wordt niet in twijfel getrokken.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er echter geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekster meent dat de vermeende tegenstrijdigheden in haar verklaringen de hoofdlijnen van deze verklaringen niet aantasten of steunen op verkeerde en persoonlijke interpretaties van verweerder. Vervolgens wijst zij erop dat zij herhaaldelijk een tolk Kissam gevraagd heeft. Haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) werd in het Engels afgenomen, een taal die zij niet vlot beheerst. Volgens verzoekster is het gevolg dat er verkeerde vertalingen gebeurden, hetgeen zij vaststelde bij de bespreking met haar raadsman. Daarom heeft zij de opmerking dat zij niet door de politie werd vervolgd of gearresteerd maar dat zij bij de politie klacht neerlegde, bij de eerste gelegenheid voor verweerder gecorrigeerd en kunnen haar hieromtrent geen tegenstrijdige verklaringen worden verweten. Verweerder heeft in de bestreden beslissing herhaald dat een tolk Kissam niet kon worden gevonden. Volgens verzoekster pleit verweerder tegen de vragenlijst van DVZ en een eigen interne e-mail en is het gehoorverslag daarom op dit punt twijfelachtig. In dezelfde context heeft verzoekster eenzelfde aannemelijke verklaring over de verkeerde rapportering over wie haar over de besnijdenis vertelde. Zij verwijst naar het gehoorverslag en meent dat haar verklaringen kennelijk intern consistent zijn. De onduidelijkheid werd door de onduidelijke vragen voortgebracht, aldus verzoekster.

Verder voert verzoekster aan dat verweerder op geen enkele wijze documenteert waarom het uitstellen van de besnijdenis bij menstruatie niet aannemelijk kan zijn of tegenstrijdig is met de algemeen bekende gegevens. Volgens verzoekster was er geen reden voor de drie mannen om drie dagen voor de deur van de hut te wachten totdat de menstruatie over zou zijn. Verzoekster stelt geen andere keuze gehad te hebben dan in het dorp te blijven. De markt waar zij zuster (F.) ontmoette, ligt achter het huis waar zij werd vastgehouden voor het ritueel. Alleen zuster (F.) gaf haar de kans om te ontsnappen: zij regelde de documenten en de contacten. Daarom heeft verzoekster geen documenten kunnen meenemen.

Vervolgens wijst verzoekster erop dat zij moeder is geworden van twee dochtertjes. Zij stelt dat zij een alleenstaande moeder is, die een reëel en effectief gezin vormt met haar twee minderjarige dochters. Deze dochters zijn omwille van hun Belgische nationaliteit wettelijk en feitelijk onverwijderbaar, zodat de bestreden beslissing ingevolge de dwingende bepalingen van de vreemdelingenwet leidt tot de verwijdering van verzoekster waardoor zij van haar minderjarige kinderen met de Belgische nationaliteit gescheiden zal worden, aldus verzoekster. De bestreden beslissing leidt tot het uiteenrukken van verzoeksters gezin en haar verwijdering vormt een disproportionele inbreuk op haar recht op een gezinsleven.

2.1.2. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de uittreksels uit de geboorteaktes van haar minderjarige dochters met een kopie van de identiteitskaart van hun respectieve vaders (stukken 3 en 4) en een e-mail (stuk 5).

2.2.1. Er dient opgemerkt te worden dat de bepalingen van de ingeroepen artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolgning. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekster al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de

vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoekster stelt dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen de hoofdlijnen van deze verklaringen niet aantasten, dient erop gewezen te worden dat de vastgestelde tegenstrijdigheden wel degelijk betrekking hebben op kernelementen van verzoeksters asielrelaas, met name de actoren van vervolging en haar besnijdenis. Waar zij stelt dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden steunen op verkeerde en persoonlijke interpretaties van verweerder, dient opgemerkt dat verzoekster niet *in concreto* aangeeft op welke wijze de interpretaties die door verweerder zouden gehanteerd zijn, persoonlijk en verkeerd zijn. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Wat betreft het ontbreken van een tolk Kissam bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ en tijdens het gehoor op het CGVS, dient vooreerst opgemerkt dat verzoekster zelf verklaarde dat zij op de DVZ haar interview in het Engels wilde afleggen (gehoorverslag CGVS, p. 13-14), dat zij bij het indienen van haar asielaanvraag een tolk Engels vroeg (administratief dossier, stuk 18) en dat zij verklaarde dat zij naast het Kissam ook Engels sprak (administratief dossier, stuk 17). Verder blijkt uit een lezing van het interview op de DVZ en van het gehoorverslag dat beide op een normale wijze zijn geschied en verklaarde verzoekster tijdens het gehoor dat zij de *protection officer*, die Engels sprak, goed begrijpt (gehoorverslag CGVS, p. 2). De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden trachten te verklaren door te verwijzen naar het ontbreken van een tolk Kissam en het gebruik van het Engels, is geen dienstig verweer, aangezien zowel het interview op de DVZ als het gehoor op het CGVS op een normale wijze zijn verlopen en verzoekster zelf aangaf de Engelse taal machtig te zijn. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze een interne e-mail met betrekking tot het zoeken naar een tolk Kissam (verzoekschrift, stuk 5), die reeds in het administratief dossier aanwezig was, het voorgaande zou kunnen weerleggen.

Dit klemmt des te meer daar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat zij op het CGVS corrigeerde dat zij niet door de politie werd vervolgd of gearresteerd, maar dat zij bij de politie klacht ging neerleggen, terwijl zij nergens doorheen haar gehoor melding maakte van het feit dat zij klacht ging neerleggen bij de politie. Integendeel, zij verklaarde dat zij geen andere keuze had dan in het dorp te blijven, omdat dit de macht van god is (gehoorverslag CGVS, p. 19). Het gaat hier dan ook om een bijkomende incoherentie, die verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Verder verklaarde verzoekster tijdens het interview op de DVZ wel degelijk: *“De nonkel van mijn echtgenoot zei me na de begrafenis van mijn echtgenoot dat ik zou worden besneden en zou uitgehuwelijkt worden aan de broer van mijn overleden echtgenoot”* (administratief dossier, stuk 16, p. 3), terwijl zij tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde dat zij door het hoofd van de associatie

Namkwe hieromtrent werd ingelicht (gehoorverslag CGVS, p. 20). In onderhavig verzoekschrift komt verzoekster niet verder dan de blote bewering dat de onduidelijkheid voortkomt uit de onduidelijke vraagstelling, zonder *in concreto* te duiden waarin de onduidelijkheid zou bestaan. Het citaat uit het gehoorverslag in onderhavig verzoekschrift heeft immers geen betrekking op de vraag over wie verzoekster inlichtte over haar besnijdenis en uithuwelijking.

Waar verzoekster stelt: *“Verwerende partij documenteert op geen enkele wijze waarom dat het uitstellen van de besnijdenis bij menstruatie niet aannemelijk kan zijn of tegenstrijdig is met de algemeen bekende gegevens”,* ziet de Raad niet in waar er in de bestreden beslissing gesteld wordt dat het uitstellen van een besnijdenis bij menstruatie niet aannemelijk zou zijn of tegenstrijdig zou zijn met algemeen bekende gegevens. De bestreden beslissing merkt echter wel terecht het volgende op: *“Verder moet er op worden gewezen dat uw verklaringen over uw gedwongen besnijdenis en uw daaropvolgende ontsnapping weinig plausibel overkomen. U verklaarde namelijk dat er bij de besnijdenis – die uiteindelijk werd uitgesteld omdat u menstrueerde – vijf vrouwen en drie mannen aanwezig waren. U verklaarde dat die drie mannen daar waren om te verzekeren dat u niet zou ontsnappen (CGVS p.16). Dat u vervolgens echter verklaart dat u, nadat de besnijdenis werd uitgesteld, helemaal niet werd vastgebonden, zomaar werd vrijgelaten en u zelfs wat kon gaan wandelen op de markt (CGVS p.17), is in dit kader dan ook weinig waarschijnlijk. Dat de dorpelingen het eerst noodzakelijk leken te vinden om u met drie extra mannen te bewaken tijdens de besnijdenis, maar u daarna zomaar zonder enige bewaking naar de markt lieten gaan, is niet aannemelijk. Uw weinig plausibele verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”* Dienaangaande stelt verzoekster immers enkel dat er voor de drie mannen geen reden was om drie dagen voor de deur van de hut te wachten totdat de menstruatie over zou zijn en dat zij geen andere keuze had dan in het dorp te blijven, hetgeen *in se* slechts een herhaling is van haar reeds eerder afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen is evenwel geen dienstig verweer. Hetzelfde geldt overigens voor waar verzoekster stelt dat de markt waar zij zuster (F.) ontmoette, achter het huis ligt waar zij werd vastgehouden voor het ritueel en dat alleen zuster (F.) haar de kans gaf om te kunnen ontsnappen.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing: *“In verlengde hiervan moet worden toegevoegd dat ook de reisweg, zoals die door u werd verklaard, niet geloofwaardig is. U verklaart met een vals paspoort te hebben gereisd dat u van zuster (F.) zou hebben gekregen, maar u blijkt daar helemaal niets over te weten. U verklaart dat u een Belgisch paspoort had gekregen, maar u weet niet welke foto daarin stond, welke naam in het paspoort werd gebruikt en of er een visum in dat paspoort stond (CGVS p.8,9,10). U zegt dat u dat document gewoon van zuster (F.) had gekregen en dat zij u had gezegd dat u het niet mocht openen. U hebt dat dan ook niet gedaan, u was er zelfs niet nieuwsgierig naar (CGVS p.10). Ook bleek u niet te weten hoeveel uw reis naar België precies heeft gekost (CGVS p.9). Dit is echter allen weinig aannemelijk. Dat u zo weinig op de hoogte bent van de reisdocumenten die u hebt gebruikt voor een clandestiene reis en de kostprijs van die clandestiene reis, is, gezien het risico dat u loopt door zo’n reis te maken, niet acceptabel. Hierdoor heeft het CGVS gegronde redenen om te vermoeden dat u uw originele reispaspoort, waarvan u verklaart dat u het bent kwijtgeraakt (CGVS p.7), bewust voor het CGVS achterhoudt om daarin vervatte informatie over eventueel uitgereikte visa of het moment of tijdstip van uw vertrek uit uw land van herkomst verborgen te houden. Deze vaststelling ondermijnt alweer uw algemene geloofwaardigheid.*

De documenten die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. De kopie van uw internationaal paspoort, de geboorteaktes van uw dochters en de kopieën van de identiteitskaarten van hun respectievelijke vaders bevatten louter persoonsgegevens over u, uw dochters en hun vaders. Deze worden dan ook niet betwist. Uit het medisch attest van 15 juli 2014 blijkt dat u niet bent besneden, ook dit wordt niet in twijfel getrokken.” Deze vaststellingen worden dan ook als vaststaand beschouwd. De Raad ziet immers niet in op welke wijze het opnieuw bijbrengen van de uittreksels uit de geboorteaktes van haar dochters en de kopieën van de identiteitskaarten van hun respectieve vaders (verzoekschrift, stukken 3 en 4) de pertinente motieven van de bestreden beslissing zou kunnen wijzigen.

Waar verzoekster verwijst naar een schending van het Kinderrechtenverdrag en van haar recht op een gezinsleven, dient gewezen op het gestelde *sub* 2.2.1. en 2.2.2.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS